

[Justitsministeren]

et andet ændringsforslag, der er stillet. Af det forslag, der fremkom oprindeligt, fremgik det, at der skulle være lejlighed til samtaler i amterne og ved domstolene med børn, der er fyldt 12 år. Samtalen kunne dog undlades, hvis den måtte antages at være unødvendig eller til skade for barnet.

Et flertal i retsudvalget har nu ønsket reglen udvidet således, at statsamter og domstole skal indkalde alle børn over 12 år, også i de talrige sager, hvor der er enighed om forældremyndigheden, og f.eks. i sager om samkvemsret, hvor der er uenighed om spørgsmål, der ikke vedrører barnet. Dette vil ydermere også skulle gælde, selv om forældrene i disse sager ikke ønsker børnene inddraget.

Der er her tale om en meget grov form for formynderi, hvor et flertal i folketingset vil fratage forældrene deres klare adgang til selv på fornuftig vis at begrænse de ubehageligheder, som opløsning af en familie normalt medfører for alle parter, ikke mindst børnene. Forslaget kan da kun gå ud over de børn, hvis tarv forslagsstillerne bestandigt ønsker at gøre sig til talsmænd for.

Vi må ikke glemme, at dette omhandler sager, hvor et barn står i en uheldig situation over for de to mennesker, som barnet holder mest af her i verden. Vil man så virkelig ved at kræve, at de 12-årige skal udtale sig i disse sager, forlange, at barnet skal optræde som en art dommer over for de to mennesker, som barnet i de allerfleste tilfælde stadig væk holder meget af? Jeg synes, det er meget forkert over for børnene at inddrage dem i dette. Én ting er samtaler – samtaler, som de kan finde sted i dag, hvor en dommer kan bestemme, at han alene på sit kontor vil tale med de større børn – men at forlange, at børnene på den måde skal inddrages i skilsmisssager, synes jeg er overordentlig forkert.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Det indtryk, jeg har fået, når jeg har talt med folk, der har behandlet disse sager ude i statsamterne, er, at der derude er en væsentlig større forståelse for og evne til indlevelse i børnenes og familiernes situation end den, justitsministeren gav udtryk for, og at der ikke er tale om – og det er meget vigtigt for mig at få fastslået – at børnene skal være

dommere eller skal bestemme noget som helst, men at børnene skal høres med det sprog, de nu engang taler, med det, de nu engang er i stand til at udtrykke, for det er dog også deres tilværelse, der står på spil, og derfor er det vigtigt.

Når det har været så magtpåliggende for os at få knyttet nogle af de andre faggrupper til disse situationer, er det, fordi vi ved, at der blandt de mennesker er nogle, som evner at lytte til børn, og efter min opfattelse bør man lytte til børn i alle aldre, når det drejer sig om disse for dem så helt afgørende sager. Det er bestemt ikke meningen, at de skal træffe nogen afgørelse, men de skal som sagt høres.

Der blev sagt, at denne rådgivning og vejledning ville blive meget dyr. Ja, jeg ved godt, at vi ikke kan pålægge amtskommunerne noget, men det er jo heller ikke det, der står; der står, at det er statsamterne, der skal iværksætte dette her, og jeg vil råde justitsministeriet til at indhente erfaringer de steder, hvor man har eksperimenteret med det, nemlig i Nordjyllands og Ribe amter, og høre, hvilke personaleressourcer man har anvendt de steder. Vi, der er forslagsstillere til ændringsforslaget, prøvede at regne på, hvad vi mente det ville koste, og vi fandt frem til cirka det halve af det beløb, justitsministeren taler om. Hvad der er rigtigt, tør jeg ikke sige.

Lone Dybkjær (RV):

Da mit partis ordfører i denne sag ikke kan være til stede, skal jeg blot sige, at om end justitsministeren tog fat på tredjebehandlingen, vil vi vente med den, indtil lovforslagene er til tredje behandling, og for så vidt angår ændringsforslagene, som er til diskussion i dag, skal jeg blot henvise til de bemærkninger, der er i selve betænkningen.

Ole Espersen (S):

Jeg var ligesom den forrige taler også lidt overrasket over, at ministeren tager fat på tredjebehandlingen i dag. Jeg skal koncentrere mig om et par af de ændringsforslag, der ligger på bordet. Jeg forstår godt, at ministeren, som jo er imod selve lovforslagene, finder alle mulige grunde til at fortælle os, at ændringsforslagene gør det hele endnu værre. Det er menneskeligt forståeligt, men det